Flãskkvartetten

..er høstens godbit, side 18

Rastafari, side 6

Rockesmia, side 9

Kinky Vibes, side 10

1-2-6 på CD, side 14

Feedback

Gratis medlemsavis fra Bodø Rockeklubb, Nr.5 sept. 1995

Feedback
Grunnlagt av BRK, 1994

Feedback utgis av:
Bodø Rockeklubb
Postboks 227
8001 Bodø
Fon: 75 52 08 28
Fax: 75 52 89 02
(600 eks.)

Redaktør:
Erik Johansen

Layout:
Erik Johansen

I redaksjonen:
Erik Johansen
Tommy Vindvik
J.T.
Tore Stemland
Bjørn Jervås

Gjesteskriver:
Hans Trygve Holm
Forsidefoto:
Fläskkvartetten
(av: Rikskonsertene)

Trykk:
K-Trykk, Bodø
Fon: 7552 0330
Fax: 7552 0198

Annonser, BRK:
Fon: 75 52 08 28
Fax: 75 52 89 02
kvart side kr. 400,-
halv side kr. 600,-
helside kr. 1 000,-

ROCKERE i ELITESERIEN

Kinky Vibes har klart noe som mange går å drømmer om. Etter hardt arbeid og mange øvingstimer, fant endelig gutta et konsept som gikk hjem hos platebransjen. Kontrakten med Artistpartner AS i Oslo kom veldig beleilig og etter den tid har bandet spilt flere konserter i Oslo og på Quartfestivalen. Nå er debuten "How kinky can U get ?" kommet.

Mange band ender opp med å slite sko og gitarstrenger i øvingslokalet, uten å nå lengre enn til trappen på Sinus. Mange musikere skifter band og musikkstil flere ganger på få år. De spiller konserter med ok resultat, gir ut demoer eller deltar på fellesutgivelser. Noen reiser til og med på turné, satt opp etter eget budsjett, med skranglete bil og lite lommepenger. Men så kommer situasjonen der man etter beste evne prøver å forstå hvorfor ingen har oppdaget hvor bra bandet er. Man blir gjerne småforvirret og utålmodig. Nye interesser og mål blir gjerne enden på visa i bandet. Noen legger opp for alltid, andre begynner med noe nytt.

For noen år siden var Bodø i rockens tegn. Da var det mange band av bra kvalitet, der bandene skiftet på å være flaggskip. Musikksjangeren gikk gjerne under navnet "Bodørock". Noen fikk omtale i riksdekkende media etter utgivelse av demoer, plater etc. Men ingen fikk platekontrakt med et selskap som ønsket å satse på et Bodøband. Noen årsaker til at Bodøband generelt sett ender som enda et hobbyprosjekt, er vel selvfølgelig kvaliteten på bandet, målsetning og innsatsvilje, men kanskje de fleste ganger musikkstilen. Bodørock var en stil som gikk hjem i Bodø, ikke utenbys. Også BRK, Nord-Norsk media og bandet selv kunne gjort mer for å gi et varsko til platebransjen om at Bodø var i besittelse av mange gode band.

Tromsø er jo et meget godt eksempel på en by nord for Oslo som i en årrekke har hatt meget høy kvalitet på sine artister, der få har blitt oppdaget i tide. Både Bel Canto og Biosphere (Geir Jensen) har fått platekontrakt utenfor våre grenser. I tillegg fins det mange artister som sikkert er gode nok til å få utgitt sitt materiale på CD, men som dessverre aldri blir oppdaget.

Det har nok sikkert endret seg en del. Hvis et band som vil frem i livet, øver, øver og atter øver og produktet blir bra, er det sikkert noen som tenner på det. Nå er jo Bodø på "verdenskartet" med *Irie Darlings*, Bodøbandet som dro til Jamaica for å bli reggaestjerner og lyktes med det. Så har vi nå Kinky Vibes som spiller på lag med Clawfinger og Rage Against The Machine.

Men Kinky Vibes kommer direkte fra lille Bodø og skal ut i den store verden, der de erfarne gutta har lagt eliteserien på et høyt nivå. Kinky Vibes vil slå igjennom internasjonalt, blir det sagt ? Det er mulig, men la oss i første omgang glede oss over en CD-utgivelse og en lang turné-høst.

Kinky Vibes har brutt seg gjennom den Nord-Norske skodden som har dekket til for så mange gode artister. De har nådd ut til bransjen, det er en stor hjemmeseier som smaker bedre enn hvalkjøtt. "Kill the whale" en god låt, som Sinuspublikummet har hørt flere ganger. Kinky Vibes kan sine saker godt nok til at de er i stand til å gjøre gode konserter, nå er det bare å vente på at plata tar skikkelig av.

Debuten "How kinky can U get ?" bør alle Bodøværinger kjøpe, om det så bare er for å støtte opp under et band som skal være med å plassere Nord-Norge på det seriøse rockekartet !



E. Johansen
red.

Nordisk Rock samarbeid

Norsk Rockforbunds distriktskontor Nord har i lengre tid vært involvert i et samarbeidsprosjekt sammen med rockklubber i NordSverige og NordFinland.

Bjørn Jervås

Siste møte vi hadde, ble avholdt i Lycksele (S) 19 - 20 august - og etter vår mening lover det meget godt for fremtiden. Tiltross for at det ville være geografisk fornuftig, har det ikke vært vanlig at band/artister fra disse tre landene turnérer uavhengig av landegrensene, dette er en av de tingene vi vil prøve å forandre på. Dette gjelder profesjonelle/semiprofesjonelle såsom amatørband.

I tillegg avholdes det endel aktiviteter og tilbud for musikere av alle nivå, fortrinnsvis i Sverige (workshops, kurs mm) og dette er noe vi håper at nordmenn og kvinner vil delta på. Det er også en satsning på spesielle retninger innen rock, såsom jenteband, samiskspråklig rock etc, dette har svenskene god erfaring i. Det gjenstår ennå en god del arbeide i dette prosjektet, men det er en sterk vilje fra alle parter i å få dette i gang på best mulig måte. Det arbeides daglig med små og store oppgaver innen samarbeidsopplegget. For spesielt intresserte, kan det nevnes at våre samarbeidsorganisasjoner heter fortrinnsvis "KIO-Kulturintresseorganisationen" fra Lycksele (S), og WELMU fra Vasa (F).

Bodøbandet Maternity Mob reiste i april til Sverige på en liten turné p.g.a. dette samarbeidet. De spilte på Hattfjelldal hotel og i Tärnaby. Neste band som får spillejobb i denne forbindelse blir Ada Vada fra Rognan. En mere utfyllende informasjon om fortgangen i den nordiske sammensmeltningen kommer i en senere utgave av Feedback.



Maternity Mob var det første bandet som fikk oppleve samarbeidet med Svenskene.

For mer info:

DK Nord tlf: 75 52 66 20

og fax: 75 52 62 22.

Sladder !

NordNorsk Musikkproduksjon er nok et tilskudd i Bodøs musikkflora. Mannen bak dette er Henning Rydmark, som også nå har startet et plateselskap kalt Rydmark Records. Ikke nok med det.... i september slipper dette selskapet nok en Bodøsamler. Denne gangen mer poporientert, med artister som Lars Nicolaysen, Bjørn Blestrud og Vega for å nevne noen. I tillegg blir det en rap fra den sittende ordføreren, Per Pettersen. Platen vil bli solgt og distribuert av Foreningen for Hjertesyke Barn, som får sin andel av overskuddet.

Sett fra siden !



Erik Johansen

Hva skal BRK ta seg til når høsten kommer ? Denne problemstillingen var aktuell tidlig i vår, i og med at Sinus skulle stenge sine dører i august. Man hadde liksom ikke noe valg, annet enn å legge driften på is. Synd for publikum, synd for artister, men tildels riktig i og med at Sinus ikke fungerer slik det etter klubbenes mening bør.

Men så ble dette forandret, Nordlands Framtid kjøpte lokalene og forlenget kontrakten. Avgjørelsen om fortsatt drift på Sinus, ble tatt veldig sent. En eventuell konserthøst var ikke planlagt, dermed var heller ingen søknader skrevet og det økonomiske grunnlaget var tynt. BRK gikk i tenkeboksen og kom ut igjen med den konklusjon at dette blir en rolig høst, med få konserter. En annen tanke var at BRK følte det mest riktig å vise politikere og publikum at Sinus ikke lenger egnet seg som et fruktbart lokale.

Det at Sinus har sett sine beste dager er en sannhet som har ligget støvet ned i kulissene i lengre tid. Ingen har egentlig tatt initiativet med å gjøre et redelig forsøk på å berge restene. La oss ta det positive med Sinus. Når de store artistene kommer på besøk til Bodø er stemningen som oftest god. Band som D.D.E, Di derre, Tre Små Kinesere, The September When, Dum Dum Boys etc. har alle trukket fulle hus. Når det skjer snakker alle om

Forts. side 6

ET SAMFUNN AV STUDENTER

Tenk nå litt tilbake. Når du gikk i 4. klasse så var det verste du visste...1. klassinger, selvsagt.

Snørrunger !

J.T.

Høsten etter eksamen artium kunne du ikke forestille deg noe mer dustete enn russ. Spesielt rødruss i gamle Transiter med festlige navn. Kjeledresser, russekort og hele dritten !

Snørrunger !

Så er det studentene da. Hva er værre enn "idealistiske" siviløkonomistudenter ? Med t-skjorter påtrykt "Samfundet i Bodø", står de frem i Bodøavisene med malerkost i hånda og duggfriske halvlitere i blikket.

Snørrunger !

Nå er de i gang på Høgskolen i Bodø. På Mørkved. Fortsatt kanskje best kjent som DH (en forkortelse som gir stedet den stramme lukten av 70-tall og engasjement, noe som selvfølgelig er milevis fra sannheten i 1995).

Der ute på landet (milevis fra BYEN Bodø) skal studiner og studenter med øk.ad/spes.ped./fisk.øk./fuck up-jeg vet ikke hva, rave rundt på og i nærområdene til samfunnet sitt, lett duftende av Clerasil ansiktsvask, pissende på postkassene til småbarnsforeldre som var så uheldig at de kjøpte

pJaTt



Illustrasjonsfoto Di Derre

hus i nærheten av Høgskolen. Voksne ansvarsfulle borgere av det egntlige samfunnet, med sylskarp visshet om hva Statens Lånekasse for Utdanning EGENTLIG er for faenskap.

Så de av oss, som har lagt alt dette tullet bak oss, som foretrekker å bo i byen og neppe drar FRA sentrum for å gå på "byen" og konsert, vi går vel kanskje glipp av "studentrocken" i årene framover, de Lillos, Raga Rockers, CC Cowboys, Halvdan Sivertsen og alle Di Dærre.

Det er jo litt trist, kanskje. Men får ikke denne byen et skikkelig konsertsted, så kan du jo kjøpe busskort, ta 12 eller 13 bussen til Høgskolen og menge deg med 3000 dritingse, edru, nervøse og festlige lesehester med Dr. Martens-sko (kjøpt for studielånet), sterioanlegg (kjøpt for konfirmasjonspengene), en R.E.M.-skive og et positivt forhold til DDE som liveband.

Hvorfor så bitter ?, lille persille, spør du kanskje.

Svar: Er ikke bitter. Bare oppgitt over byplanleggere som plasserer studentene midt i et boligfelt på landet. Oppgitt over studenter som syns det er flott å ha det sånn og oppgitt over politikere som med åpne øyne ødelegger BYEN Bodø for oss som skal være her lenger enn et studielån varer.

Snørrunger alle sammen !

Anbefalt i øret denne høsten:

Dread Zone:

Second Light

Dub-reggae/tekno/folk/ambient/ kall det hva faen du vil / fra England.

Andre CD-utgivelser fra kreative kollektiv:

1-2-6:

one, two, six

ASA Krogtofts samlede fra 60-tallet (126 og Taboo)

Nå er den endelig her! Unn deg en lokal historietime.

Pavement:

Crocked rain, Crocked rain.

Den nest siste skiva til amerikanerne som gir ord som slentrende og laid-back nytt innhold. Denne perlen av en CD fra 1994 er ett fett spark bak til selvhøytidelige rockere!

Sinus helt til dagen derpå. Avisene har sine anmeldelser og sine kultursider. Etter dette er Sinus et "ukjent" sted i Bodø. Det blir nesten som om at man snekret en scene, tredde på fire vegger og et tak, for derpå å hente inn det nødvendige innhold. Etter endt aften tok vi spikrene ut igjen og pakket sammen.

Det har foregått en debatt i lokalavisene i Bodø om akkurat dette. Nytt Sinus i Bodø, gjerne i en kombinasjon som skaper et allaktivitetshus og et fruktbart miljø. Og med en viss sjanse for å ha et driftsgrunnlag som gjør det levelig. Det er vel ingen som har sagt at Sinus er et elendig lokale. Men der er noen faktorer som gjør det ulevelig der. Det aller største ønske klubbene har akkurat nå, er å skape et skikkelig miljø. For å få det til, må vi finne et nytt sted å være. Så enkelt er det. Sinus har i lengre tid fungert på en veldig snodig måte. Hvorfor kommer publikum så sent til en konsert, og hvorfor haster folk hjem med en gang etter konsertslutt ? Hvorfor har Sinus aldri vært et sted der de som er tilstede mellom kl. 2030 og kl 0230 på konsertdager, dvs. publikum, idealister, musikere og klubbenes styremedlemmer, møtes for å slå av en prat ? Er det fordi at lokalet er for lite ? Er det fordi at folk er for opptatt med sitt ? Er det fordi at det fins så mange andre kuuule utesteder å møtes på i Bodø ? Neppe noen av delene. Jeg drar ikke på Sinus en vanlig dag i håp om å finne noen venner der og ingen jeg vet om drar på Sinus i håp om å finne meg der. Så da blir vi heller hjemme. Altså, medlemmer av det musikalske miljøet - som faktisk fins i Bodø - sitter hver for seg hjemme å gjør noe helt annet enn å dra på Sinus.

Med dette grunnlaget er det veldig vanskelig å skape noe

Forts. side 8

Rastafari

i Babylon

Ras Irie B.

Mange har nok lagt merke til at det eksisterer en såkalt "rastafaribevegelse", gjerne forbundet med reggaemusikk og Jamaica.Tilhengerne kalles gjerne "rastafarianere", "rastamann" eller "rastas". Et ytre kjennetegn på en rasta er gjerne løstsittende klær, slik at minst mulig hemmer kroppen, samt uklippet og ukjemmet hår og skjegg, som får lov til å tvinne seg til "dreadlocks" (men det finnes rastas som ikke har dreadlocks, likesom det finnes folk med dreads som ikke er rastas).

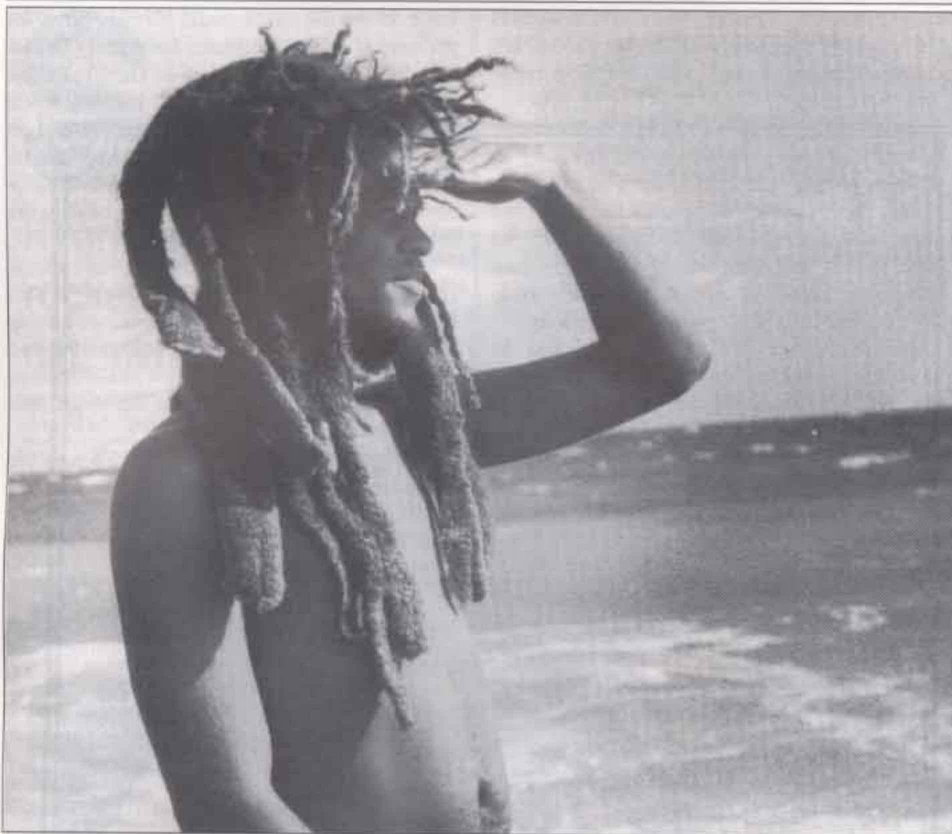


Bildet er fra boka "Reggae Bloodlines" 1977.

Kvinnelige rastas har som oftest tildekket hode. Dette er i tråd med Bibelens påbud for nasareere, der det også gis retningslinjer for kosthold etc. Dessuten er håret noe som i "naturlig" tilstand vokser, og dersom man slåss mot håret - sloss man mot seg selv. Det ligger også styrke i håret, se på Bibelens Samson og vår egen Harald Hårfagre. Mange rastas lever i egne samfunn eller kollektiv, der det gjerne gis skole og undervisning i historie og praktiske fag, samt dyrking av egen mat, disse kalles gjerne "House of Dread" og fungerer som frisoner i Babylon. Fargene rød, grønn og gul er i Etiopias flagg og er symbolfargene i rasta. Navnet "rastafari", går direkte på keiser Haile Selassie I, hvis borgerlige navn var Tafari Makonnen. Han fikk den etiopiske adelstittelen "ras" i ung alder og kaltes derfor Ras Tafari. "Haile Selassie" er en hellig tittel som ble tildelt ham ved den legendariske kroningen i Addis Abeba i 1930 og betyr fritt oversatt "Kraften av den Hellige Treenighet". Det er viktig å merke seg at rastafari ikke er som en hvilken som helst religion, den er faktisk ingen religiøs bevegelse per definisjon i det hele tatt, da det ikke finnes noen form for kirker, prester eller strukturerte menigheter.

Det finnes riktignok mindre foreninger med rastapåvirkning, så som "Twelwe Tribes of Israel", "Rastafari Association Movement", "Zion Coptic Church" og "Ethiopian Orthodox Church", men disse har ingen større oppslutning eller viktig betydning. Det rette å si, er at rasta er en måte å tenke på og å være på. Den eneste større form for samling, er ved såkalte "Niyabingi`s", eller "Grounations" der det trommes, synges og sist men ikke minst diskuteres og mediteres. Deltakere kalles gjerne "bingyman". Rasta dreier seg om samspillet mellom natur, fred og kjærlighet, samt viten (ikke tro!) om Guds evige tilstedeværelse. Gud nevnes ved det bibelsk korrekte navnet "Jah", fra det gammeltestamentlige "Jahve". Det er vesentlig, at Jah opptrer som et vanlig menneske og at himmel og helvete finnes her på jorden.

Enkelte religiøse retninger påpeker at deres gud er oppe i himmelen et sted, at helvete er under bakken et sted, og at mennesket får sin tildelte plass etter døden. Dette fremmer i mange tilfeller den reneste dødskultur - man tilber faktisk døden. Hodeskaller, kristusfigurer spikret opp på kors, og sørgelige dødssalmer preger mange trossamfunn. Naturligvis føler også mange at de ikke har noen



Bildet er fra boka "Reggae Bloodlines" 1977.

moralsk og etisk plattform i sitt samfunn og søker seg til tidsriktige kulter og sekter, såsom OTO, Hare Krishna, scientologi, nysjamanisme og New Age. Denne forvirringen står omtalt i Bibelen, der mennesket forledes av falske profeter - bort fra Gud. Mange av disse sektretningene har bibelske elementer, men konsentrerer seg om mindre trivialiteter i stedet for å oppnå direkte kontakt med Jah.

Anerkjente trossamfunn, såsom protestanter, katolikker og mormonere, bruker mere tid og ressurser på å bygge opp en struktur, eller hierarki, enn på å tjene Gud og det fungerer derfor ofte som et forsinkende mellomledd mellom Gud og mann. Dessuten er kobling mellom stat og kirke en vederstyggelighet, som alltid fører til utvanning av Guds ord - slik at budskapet hele tiden tilpasses samfunnet og dermed forvrenges. I rasta har mystisisme og kjennskap til naturen en naturlig og sentral plass. Bibelen nevner mange steder at Gud returnerer til mennesket, ikke som jødenes konge, men som Kongenes Konge. I åpenbaringen gis detaljerte beskrivelser av ham, at han er "Den seirende Løve av Juda", "Kongenes Konge" og "Herrenes Herre". Videre plasseres Jah geografisk: "Prinser og prinsesser vil komme ut av Egypt, folket i Etiopia strekker hendene mot Gud", samt "Gud elsker fjell Zion mer enn alle Jakobs hus, Se - Filistia og Tyr, mot Etiopia, for Den Mannen blir født der!"

Etiopia har alltid hatt en spesiell posisjon, da landet for det første aldri har vært en koloni, samt at det er et av de eldste navngitte land i verden. Ras Tafari ble kronet som "Kraften av den Hellige Treenighet, Kongenes Konge, Herrenes Herre, Fredsfyrsten og Løven av Juda stamme". Ved studier av denne mannen, danner det seg bildet av en mild, vis og kjærlig mann, med skjeldne evner til å se inn i nåtid og framtid.

Det Etiopiske kongehuset startet ved at dronningen av Saba fikk en sønn, Menelek, med kong Salomo. Salomo ønsket at Menelek skulle overta Israels Hus, men før Jerusalem ble ødelagt, dro Menelek med Paktens Ark tilbake til Etiopia - og Arken står sannsynligvis i de hellige kirker i Lalibela ("Nye Jerusalem") bevoktet av koptiske prester. Det etiopiske kongehuset regjerte uavbrutt siden Menelek, og Haile Selassie er den 225. regent i rekken.

Mennesket strever etter å kjenne seg selv, men akkurat som et tre har vi dype røtter under jordoverflaten, som man må kjenne for å få en helhet. Vår historie begynner heller ikke med tippoldemor eller tipp-tippoldemor.

Det er bevist at menneskehetens vugge sto i Afrika og derfor er alle mennesker barn av Moder Afrika. Vår tilværelse i et menneske/gudsfiendtlig samfunn er som jødenes fangenskap i Babylon, derfor lever også vi i Babylon. Vår bibel er Kong James versjon, men for å få større innsikt, må man også studere makkabeernes versjon, samt "Kebra Negast", som er den etiopiske "Kongenes Bok".

Det er viktig å vite at ikke alle rastas anser Haile Selassie som en reinkarnasjon av Gud, da det ikke finnes noen trosbekjennelser innen rasta. Mange ser elementene lyn, torden, jordskjelv, ild og vann som et bevis på Guds eksistens, og søker naturen oftere enn andre. Mange rastas er kunstnere, musikere, snekkere, fiskere eller jordbrukere, som lever direkte av det Gud gir. Musikere og andre kunstnere lager sine ting ved direkte påvirkning og inspirasjon fra Gud, derfor er de vår tids engler som formidler Hans tanker til andre. Et av de få fellestrekk rastas har, er at man følger et kjøtt- og fettfritt kosthold. Kjærlighet står i sentrum, og man kan ikke praktisere kjærlighet ved å drepe pattedyr. Ettersom alt som vokser i naturen er gitt oss av Gud, er dette det man skal spise og nyte. Mennesket skal nyte seg selv også, derfor skal man holde seg i fysisk god form, fremme det naturlige forhold mellom mann og kvinne og tjene Gud og seg selv ved å skape ting med hendene.

Det er vanskelig å gi et kort inntrykk av rasta, men hvis man husker de vesentlige elementene: fred, kjærlighet og gjensidig forståelse, er man langt på vei.

positivt på Sinus denne høsten. Det enkleste hadde vært å stoppe enhver aktivitet, sitte rolig å vente på en løsning. Er det riktig ? Vel, noen mener det. Jeg er av den oppfattning at BRK trygt kan gjennomføre et rolig program denne høsten. Dette mener jeg med grunnlag i de momenter jeg har nevnt for hva som feiler Sinus. Også det at enkelte politikere og andre engasjerte ser positivt på en løsning for Sinus, gjør at jeg ikke tror at BRKs program i høst vil ha noen negative ringvirkninger. Vi ønsker alle å skape et nytt hus der deler av kulturmiljøet i Bodø kan få et bedre levegrunnlag.

BRK´s medlemmer og andre går gjevnlig på konserter. For disse vil BRK arrangere konserter denne høsten også. Så får alle de som synes at dette er uriktig, holde sin mening for seg selv. BRK holder i hverfall driften i gang, samt at Sinus tar i mot artister som er på turné. Vi er klar over at heller ikke denne konserthøsten vil klare å skape et nytt miljø rundt Sinus, men vi eksisterer og vi presenterer div. artister til glede for publikum, der og da.

Så la oss se nærmere på hvilke band som besøker Sinus i regi av BRK denne høsten.



GARTNERLOSJEN, det beryktede særegne fenomenet fra Oslo kommer 7. oktober. Bandet som har gjort seg berømt på flere måter enn konserter. De mener selv at dem er ganske unike, at dem gjør det samme som alle andre, de er bare så mye bedre.

Forts. side 9

Sladder !

Veras Verden planlegger vinylutgivelse. Denne skal trykkes i Tsjekkia. Platespiller følger ikke med ?? Mer info om saken i neste FB.

Andre plateaktuelle Bodøartister er Blues Basement, med en akustisk CD. Pogomax med Petter Pogo er i studio, mens Bøyen Beng, med Jon Hveding kommer med sitt 3 album i løpet av høsten. Det ryktes også om et nytt Jon Eberson Group album, inkludert Bjørn Jensen. Irie Darlings planlegger et nytt album, dette skal spilles inn i Kingston til neste år. Et annet diffust prosjekt er når Skjit Lars gir ut sin første vinyl-utgivelse ? Her er det *Snack Ohm Tapes* som lokker Skivikas store sønn, så får vi se hva det blir til. Samme selskap ga nettopp ut samleLpen "Rattus norvegicus", hvor Hamarøybandet "Ariske Maur" deltar.

SMIA!

INFO:
Kulturavdelingen i Saltdal Kommune, tlf: 756 91644.

Hvorfor kommer det så mange utgivelser fra rockeband i Saltdal ? Det er nok mange årsaker til det, men en av dem er Rockesmia på Rognan.

Tore Stemland

Fram til 1991 var smia kjent som Ekmannssmia. Et kjent begrep innen brukskunstmiljøet, langt utenfor Saltdal. I 1991 døde Ekmann, noe som førte til at Saltdal Kommune overtok ansvaret. Dette førte til at smia året etter ble ombygd og omdøpt til Rockesmia. 250 000,- kroner ble brukt på et 200 kvadratmeter stort rusfritt tilbud, mest for de rock



Smia har betydd mye for musikkmiljøet på Rognan. Her representanter fra miljøet (foto: Øyvind Holthe).

og teaterinteresserte. På denne måten har Saltdal Kommune vist et meget fint ansvar ovenfor en ungdomsgruppering som svært lett faller utenfor annen form for tradisjonelt ungdomsarbeid. I tillegg er Kommunen meget aktiv med å legge forholdene til rette for konserter i hele kommunen. Et produkt av dette er den årlige talentkonkurransen på Røkland. Det er ikke mange Kommuner i Norge som viser en slik velvilje til rockemiljøene, som Saltdal Kommune.

Resultatene lar heller ikke vente på seg. Snart CD debuterer **"Dubel darr"** og andre står i kø. Fra før av er navn som, **"Idle House"** og **"Ada Vada"** blitt tildels kjente nasjonale artister. At dette miljøet har artister og band som kommer til å gjøre seg gjeldende fremover, kan Feedback slå fast etter å ha hørt noen få av de lokale bandene fra Saltdal. Og med en musikalsk arv fra Trygve Hoff og Svartedauen burde det ikke være noe stort problem å tenke seg at variasjonen er stor i utførelsen og form. Nok en årsak til at dette miljøet er så spennende. Tilbake til selve Rockesmia. Den er ca. 200 kvadratmeter stor og inkluderer et stort øvingslokale med egen scene. Her øver rockeband nesten daglig. I begynnelsen var det også teatergrupper her, men disse har mer eller mindre forsvunnet ut over sidelinjen. I tillegg har den lokale rockeklubben kontor her. Det er forøvrig rockeklubben og Kulturkontoret som står som eiere av utstyret som til enhver tid er tilgjengelig for de som øver i smia. Nå er det også planlagt faste dager der det vil bli holdt konserter, vist video eller annet. Selvfølgelig rusfritt og uten aldersgrense.

Med sin sentrale beliggenhet (et par steinkast unna Rognan sentrum), har også Smia potensiale til å tiltrekke seg tilfeldig forbipasserende. På dette viset fungerer Rockesmia nærmest som en rocka ungdomsklubb, i tillegg til de rent praktiske funksjonene. Den sentrale beliggelsen gjør også at man slipper å sjekke bussavganger osv.

Rockeklubben har også gjennomført konserter på det lokale diskoteket Oscar. Her har de løst aldersproblematikken med å slippe inn personer under 18 år i en egen del av lokalet. Skulle det skje at du er i nærheten, ta en tur innom Rockesmia og få med deg litt av det aktive rockemiljøet i Saltdal. En Rockesmie er noe som burde vært etablert i flere Norske tettsteder.

Gartnerlosjen spiller gartner-grunge, ikledd et sinnsykt ellevilt sceneshow. De har på konserter tatt i bruk mange effekter, så som H-melk, fiskeinnvoller, lommelykter, tørris, okselever og kalkuner på hodet. Pressen skriver at Gartnerlosjen er det morsomste bandet i hele Norge. Møt opp på Sinus og opplev Norges fjolleste popgruppe med landets tåpeligste tekster. Hovedsaklig på morsmålet, men med avstikkere både til japansk og engelsk. Du vil neppe angre.



FLÄSKKVARTETTEN blir nok høsten virkelige godbit. Den svenske Fläskkvartetten har vært karakterisert som verdens mest dansbare fiolinbaserte band. Og som verdens største kvartett, bestående av åtte mann! Selv om Fläskkvartetten i dag profilerer seg først og fremst som et rockeband, spiller gruppen mye musikk som er i skjæringspunktet mot den seriøse samtidsmusikken. Konsertene til Fläskkvartetten blir rost opp i skyene. Det er ikke ofte Sinus kan presentere band med slik kvalitet, størrelse og sug. Denne konserten blir stor, så vil du være en av dem som var på høstens store konsert i Bodø, møt opp !! (mer info, side 18).

• • • • • • • • • •

Så til det gledeligste i Bodøs rockehistorie på svært lenge. **Kinky Vibes** er et ungt band, med spilleferdigheter som få i Bodø har hatt. De presenterer

Forts. side 10

en type musikk som er i nærheten av Clawfinger og Rage Against The Machine. Kinky Vibes gjennomfører gode konserter med tempo og innlevelse. Bandet har vakt stor oppsikt i den Norske musikkbransjen og er spådd stor suksé.



Foto: Frank Ludvigsen (før K. Mikalsen ble med)

Med den ferske CDen "How kinky can U get ?" i kofferten, inntrer de Sinus lørdag 21 oktober. Kinky Vibes spiller også dagen etter, da for de under 18 år.

LOKALROCK blir det i forbindelse med at Utekontakten gjennomfører et seminar i Bodø. Foreløpig er det klart for Veras Verden (ny gitarist i tillegg til Gaute), Extrem Exem og Aorta + kanskje et band til. Onsdag 25. oktober.



Foto: Martin Otterbeck

RAGA ROCKERS, kanskje det viktigste bandet fra 80-åra. Raga har nylig vært i studio og spilt inn sin nye CD, den første på 5 år. Denne slippes 9. oktober og forventningene er enorme. Fredag 10 november spiller de på Sinus. Møteplikt for elskere av norskspråklig festrock.

STARMARKET, er nok

Forts. side 15

Et rop om RAM



Microgravity spiller med RAM (Foto: Geir Dillan).

Om dette ikke akkurat er et oppgjør med en gammelmodig rockescene i Bodø, så er denne kommentaren i alle fall en offentlig etterlysning av et moderne band her i byen. Et band som velger RAM før elektrisk gitar.

Hans Trygve Holm

Vel ligger Glimt fortsatt foran TIL på tabellen, men musikalsk leder Tromsø stort. "TOS: CD" var en skikkelig godbit fra storebror i nord i fjor. Platen ble et bevis på det levende tekno,- ambient- og housemiljøet som er og fortsatt vokser i Tromsø.

I Bodø er det langt mellom gutter og jenter som våger å satse på teknologien. På en lokalrock kveld for noen år siden, stilte et par gutter opp under navnet "Daft". De vakte berettiget applaus. Men ingen flere spillejobber. Så ble det stille inntil jeg fikk høre at det under en lokalrock, eller var det Musikkens Dag nå i vår - jeg var dessverre ikke på det arrangementet - var et nytt band som satset på litt kling klang og arven etter Kraftverk, DAF og andre store. Stortsett mer enn disse to har jeg ikke registrert. Bodø Rockeklubbs utmerkede "Tiddelibom" er et dokument som viser at datamaskiner ikke har vært akseptert i Bodø. En og annen trommemaskin er å høre, men ellers er det elektriske gitarer, bass og trommer - opp og i mente.

Og forsåvidt ingenting galt med en slik besetning - **Beatles** med flere har laget mer enn bra nok musikk med en slik utrustning. Men det burde da være noen i denne byen som vil pløye ny mark. Er det ingen Geir Jensen, Espen Lind eller Anneli Drecker her omkring ? Men "Tiddelibom" er også et bevis på at musikklivet har tatt sjanser, fulgt med i tiden og våget å gå på trynet. I dag er det ikke mye av den slags å spore. Lokalrock kvelder anno 1995 gir mye godt håndverk, men røper at hele miljøet er i ferd med å stivne.



Krister og Magnus utgjør Microgravity, bildet er fra Musikkens Dag 1995 (Foto: Geir Dillan)

En grunn til den manglende interessen kan være at Bodø Rockeklubb rett og slett ikke gidder å booke teknoband. Muligens fordi de selv ikke liker det. Muligens fordi de tror at folk ikke kommer. Muligens fordi det er for dyrt. Muligens fordi Bodøs rockescene ligger noen år etter resten av landet - og verden. Og jeg har ikke glemt Kinky Vibes. De er et friskt og spennende pust i et miljø som gror fast i grønsj - og slikt. I det lange løp risikerer konsertgjengerne å få det ganske så kjedelig. Eller er det rett og slett så enkelt som at Bodøværinger ikke setter pris på musikk skapt på maskiner og at jeg er den eneste som krysser fingrene i håp om at både RAM og 66 mhz blir å se på scenen under neste kveld med lokal rock ?

How KINKY VIBES can U get?


Kinky Vibes fra Bodø er nå ute med sin debut "How kinky can U get?" (Foto: John Terje H. Hansen).

Historien om Kinky Vibes er på mange måter historien om en ny generasjon Bodørockere. Ikke bare i alder (alle i Kinky er under 20 år), men også i det musikalske uttrykket.

Tore Stemland

Musikken til Kinky er betegnet som alt fra Rage Against the Machine-inspirert, til grungeaktig. Ingen av delene er vel representativt for Kinky's musikk. Det musikalske uttrykket til Kinky er nærmest et oppkomme av en rekke stilarter, fra rap, punk, heavy og mer eksperimentell musikk. Dette er sammenblandet med en stålsatt gitar, rap/rask vokal og en rytmetrio bestående av slagverk, bass og scratch/sampling. Tilsammen er og blir de intet annet enn Kinky Vibes.

Det hele startet i en rekke andre bandkonstelasjoner som ble oppløst. Ut av restene gikk noen videre til nye prosjekter. Her skal vi prøve å følge hovedtrekkene til de 5 som i dag utgjør bandet. Vi begynner med Kristian Mikalsen, som er bandets ferskeste medlem (scratch/sampling). Han har stort sett en bakgrunn fra Bodøs mer eller mindre obskure DJ/scratch miljø. Et miljø som bl.annet inkluderte Lars Petter Riedl (sang/rap). Han har en lengre karriere bak seg som DJ og scratcher. Som DJ kan han se tilbake på en hederlig 3 plass i NM i mixing for noen år siden.

Bjørn Myhre (bass), har en fargerik musikalsk bakgrunn. Våren 1991 var han med på å starte Bodøs hardeste band gjennom alle tider. Bandet het "Pan On My Testicals", forkortet til POT. Musikalsk i slekt med Napalm Death og deres like i høysetet. Men også rolige band som Sepultura, inspirerte dem. Spesielt deres avskjedskonsert på Sinus 19. januar 1992, vil bli husket som en av de gode lokale musikalske høydepunktene i Bodørockens historie. Et fyrverkeri av en musikalsk eksplosjon som kun noen få av Bodøs uhyre mange band har vært i nærheten av. Hovedbandet "Garlik De´th" ble feid av banen, tiltross for at også de leverte en minneverdig


Kristian Mikalsen kom som scratcher sist med i Kinky Vibes (Foto: John Terje H. Hansen).

konsert.

Restene av POT ble til "Obnoxious Euphoria", et band i retning mot Pantera og Sepultura. Bandet rakk kun en konsert, på 2 låter. Dette var på Rock Mot Rus festivalen, våren 1992. Etter dette gikk det over til en mer streit rock i bandet "A Janus Diary". De debuterte med en meget hederlig spilling på Bertnesrocken i oktober 1992. Siden gikk dette bandet i glemmeboken.

Stig Rune Holien (trommer) og Rune Strand (gitar) var med å starte So Sorry, i juli 1991. Her spilte Kristian Albertsen bass. Av disse har Holien en lengre karriere i Bodø Folkeskoles Musikk Korps. De startet opp med tyngre rockelåter. Både egne og coverlåter av artister som Jimi Hendrix og Dum Dum Boys. Med et slikt repertoar debuterte de under Nordland Musikkfestuke sitt "Unge pop og rock talenter" konsert, sommeren 1991. Da hadde dem eksistert i 2 uker. Denne ble fulgt opp av sporadiske konserter. Det musikalske bildet utviklet seg til trash og speedmetal musikk og på slutten var de meget dyktige. Avskjedskonserten ble der de begynte, på Nordland Musikkfestuke. Oppvarming for Bøyen Beng, 01 august 1992. Etter dette ble det stilt fra herrene Holien og Strand. Men en ting er hevet over tvil, So Sorry har betydd mye for Kinky Vibes sitt musikalske uttrykk. Det er nok ikke riktig å si at Kinky Vibes er en etterfølger av So Sorry, men So Sorry var definitivt en forløper til Kinky Vibes.

Kinky Vibes oppsto som en kvartett, Holien, Myhre, Riedl og Strand, sent 1993. De var inspirert av markante rytmer i et raskt driv, med bråe taktskifter. Det sistnevnte har blitt dempet ned etterhvert som de byttet ut låtene sine. De debuterte som oppvarming for Betrayer 19. mars 1994. Og hvilken pangstart. Hovedbandet er det vel ingen som husker, men oppvarmingen glemmer ingen. Rock Furores utsendte medarbeider spådde dem etter denne konserten en spilling på "Monsters of Rock" festivalen. Tiden får vise om det slår til.

Etter dette spilte de på nachtspielet til Cirkus Midgard festivalen, med en rekke kjente bransjefolk og musikere tilstede. Allerede nå var interessen tent, men ikke nok til å få kontrakt. Tilstede var Per Erik Johansen (da i Sony), manager for Bel Canto og også tidligere norsk ansvarlig i BMG, selskapet som signet Kinky Vibes.

2 dager senere vant de Nordlandsfinalen i Tuborgs Skandi-



Riedl, Holien, Myhre, Strand og Mikalsen (ikke med på bildet), utgjør Kinky Vibes (foto: John Terje H. Hansen)

naviske rockekonkurranse. Dette gjorde at de fikk spille i den norske finalen i Oslo, mai 1994. Her kom ikke bandet helt opp, men fikk hederlig omtale i hovedstadspressen. I slutten av oktober 1994, spilte de sin avskjedskonsert, tett etterfulgt av en liten tur i studio. Der spilte Kinky inn bidraget til Tiddelibom. Oppløsningen skyldtes hovedsaklig vernepliktstjeneste.

Til tross for dette redebuterte de under romjulsrocken 1994. Etter denne spillingen ble de utvidet med Kristian Mikalsen (scratch/ sampling). I februar 1995 fikk de en management kontrakt med Artistpartner AS i Oslo, etter at de hadde hørt Kinky Vibes sitt bidrag på Tiddelibom. Måneden etter gikk de i studio, samt spilte på Tutankamon i Oslo. Dette var for å bli presentert for de høye herrer i Norsk platebransje. Til slutt var det verden nest største plateselskap som signet Kinky. BMG på sin side har hatt dem i studio, hvor folk så himmelvidt forskjellig som Sigmund Groven og Death Prod (ex. Motorpsycho), har medvirket til deres debutalbum "How kinky can U get?". I tillegg er det laget en blodig video til "Kill the whales". De spilte også på Quartfestivalen og rødrussens utekonsert i Geitvågen i Bodø.

14 september starter de på sin første Norgesturné, for å sjekke hvor kinky U can get ?.......

Turnélisten til Kinky, se side 17.

Diskografi:

1) "Prophets of the devil", div.artister, Tiddelibom (Bodø Rockeklubb BRKCD 9402) 3xcd i eske m/hefte.

2) "Kill the whales", (BMG) Promo only single 1995.

3) "How kinky can U get?", (BMG) CD 1995.

Kill the whales (Single, promo)

Helt fra coveret, til siste sekund (4 minutter og 20 sekunder senere), er som et tordenskrall som ruller over deg og mentalt voldtar deg. Denne første singlen til Kinky Vibes, viser en stødig og klar produksjon. Et tettspillende band, pent cover, men som kunne vært mer spennende, men med en melodi som vokser litt for hver gang man trykker på play. I det hele tatt en meget lovende smakebit og et langt steg videre fra "Tiddelibom" bidraget.

1-2-6/Taboo

Det kan sies mangt om re-issues, eller gjenutgivelser om du vil. Denne gangen er det 1-2-6 / Taboo sine samlede verker som står for tur.

Tore Stemland


1-2-6 har nå utgitt sine pop-perler fra gammelt av (foto: CD-cover)

For samlere og fans er disse utgivelsene en nødvendighet, mens vanlige musikkelskere trekker gjerne på skuldrene og lurer på vitsen med å gi ut musikk på nytt igjen, nesten 30 år etter at den første gang ble utgitt. Den diskusjonen kommer neppe til å ende etter at Sonet har gitt ut **1-2-6 / Taboo** sine tidligere utgivelser, samt krydret den med uutgitte låter.

Det hele startet med **The Blue Flames** tidlig i 1963. Her var Oddvar Hansen (bass), Asbjørn "ASA" Krogtoft (gitar), Gunvar Marken (gitar) og Hans Erik Steffensen (trommer) med. Musikalsk var det **Shadows** som utgjorde hoveddelen av repertoaret, i tråd med tidens rockemote. Som **The Blue Flames** tok de 3 plass i en lokal talentkonkurranse, før de på nyåret 1964 skiftet navn til **The Fighters**.

Som det fikk de med seg Kjell Henrik Volden (sang), i en kort periode høsten 1964, før både Steffensen og Volden sluttet. Dette førte til at Roger Saksenvik (trommer) blir med, samtidig som at Krogtoft overtar vokalistjobben i tillegg til gitarspillingen. På denne tiden hadde de nærmest revolusjonert lokalmiljøet med å begynne å putte inn egne låter i repertoaret sitt, noe som var svært uvanlig på denne tiden. Våren 1965 skifter de så navn til **1-2-6**. Musikalsk begynte de å skifte karakter fra **Shadows** mot mere **Kinks**, **Rolling Stones**, **The Band** og **Beatles**. Et materiale i takt med tiden. De begynte også å få flere utenbysspillinger, i tillegg til oppvarming for **Pussycats** på Garnisonsteateret i november 1965. Etter å ha vunnet en stor talentkonkurranse på Mo i Rana, våren 1966, dro de til Oslo for prøvespilling i RCA sitt studio. Resultatet ble til singelen "Veto/ Little you", som ble utgitt i september 1966. Ikke uventet gikk den rett inn på 1 plass på Bodølista "Topp Bodø". Fra nå av var de blitt et etablert navn i saltendistriktet og fikk jobber i fleng. Den nasjonale "berømmelsen" kom etter å ha opptrådt live i Vidar Lønn Arnesens programpost, "10 i skuddet". Dette skjedde 16/12-1966. Etter dette gikk det slag i slag.

Singel nr. 2 ble "Graveyard paradise". En låt som for få år siden ble kåret til Norges nest beste låt gjennom tidene. Den gikk rett til topps på de fleste nasjonale listene. Singelen ble utgitt i flere europeiske land, etter at Arnesen fikk dem med på Europatoppen i 1967. Denne høsten var de i studio og spilte inn sin eneste Lp, "Curtains falling". Nå sto de på toppen av berømmelse, noe som førte til at de naturlig nok la ut på en omfattende Norgesturné. Denne turnéen tok en juleferie etter en spilling i Svolvær 20/12-1967. Dette ble deres siste konsert, bandet ble oppløst tidlig i januar 1968.

RCA som hadde kontrakt med **1-2-6** til i 1971, presset på for at Krogtoft skulle fortsette med nye musikere som **1-2-6**. Han fikk med seg Nils Ole Steinbakk (trommer), som i november 1967 hadde kontaktet Krogtoft angående å starte et nordnorsk superband. I tillegg kom Willy Andersen (gitar), og Sverre Fagerli (bass) med. Begge ex. Mo i Rana bandet **Strangers**, som i sin tid ble nr. 2 etter **1-2-6** i talentkonkurransen på Mo. Disse kom sammen i siste uken av januar, nettopp på Mo. Her øvde de som **1-2-6** til i midten av februar, før de reiste til Oslo og spilte inn en singel som **Taboo**. Med det var **1-2-6** oppløst til fordel for **Taboo**. I mars 1968 blir

"Vampire tango" utgitt som singel, samtidig som at bandet bosetter seg i Oslo. Med Oslo som base gjorde de en Norgesturné i mai 1968. Etter denne sluttet Fagerli, for å bli erstattet av Sverre Kjeldsberg (bass, ex. **Pussycats** mm). Disse rakk noen få spillinger før også Andersen sluttet. Han ble erstattet av Arne Schulze (gitar, ex. **Popul Vuh/ Ace** mm).

Dette oppsettet rakk en kort vestlandsturné tidlig på høsten 1968, før de ble oppløst for godt. Musikalsk var **Taboo** et psykedeliaband. Influert av band som f.eks. **13th Floor Elevators**, **Cream**, **The Band**, **Dylan** og deres like. Kjeldsberg og Krogtoft dro til Lillehammer rett etter oppløsningen av **Taboo**, hvor de skulle backe Arvid Wangberg på en innspilling. Denne innspillingen ble det ikke noe av. I stedet startet noen av musikerne bandet **The Clan**. De besto av, foruten Kjeldsberg (gitar/sang) og Krogtoft (gitar/ sang), av Hans Erik Steffensen (trommer, ex. **The Blue Flames/ The Fighters**) og Ottar Åsegg (bass, ex. **Pussycats** mm). Dette var et bluesrock-band, som rakk to spillinger på Lillehammer før de ble oppløst. Krogtoft har etter dette hatt en omfattende solokarriere, samt vært involvert i en rekke band i Bodø, Narvik, Trondheim og Oslo gjennom disse årene.



ASA med gitaren (foto: CD-cover)

Som en kuriositet kan det nevnes at Krogtoft jobbet med en Lp sammen med den daværende ukjente visesangeren Lynni Treekrem, dette var da på 70 tallet. Lp-en ble skrinlagt. Av de andre lokale musikerne har Oddvar Marken og Nils Ole Steinbakk gjort seg bemerket i lokalmiljøet i en rekke band. Etter oppløsningen av **Taboo** har **1-2-6** blitt samlet til flere reunion-konserter. Alltid med det første oppsettet. I 1991 var de i studio igjen og spilte inn en norsk versjon av Graveyard paradise, som ble utgitt som singel samme året.

Så kan man spørre seg, er en gjenutgivelse av **1-2-6 / Taboo** sine verker musikalsk forsvarlig i dag ? Svaret må bli et rungende JA. Her er intrikate temaer, fiffige lydeffekter og snertne låter. Ikke alle låtene har tålt tidens tann like godt. Men låter som Graveyard paradise, Vampire tango, Elisabeth, kan godt ha en misjon den dag i dag. Pop-perler som man kan være lykkelig for at det ikke er kun de mest fanatiske platesamlerne som får ta del i. Det er nok på sin plass å nevne at den musikalske basisen nok er forankret i beatmusikken, men ikke uten et snev av både psykedeliaen (mest **Taboo**) og Shadows tradisjonen (enkelte **1-2-6** låter). Herved anbefalt.

Diskografi

1-2-6:

1) *Veto/Little you* (RCA victor NA 45-1288) 7" 1966
2) *Graveyard paradise/Wake up johnny* (RCA victor NA 1318) 7" 1967
3) *Who´s been sleeping in my bed?/ I´m joking* (RCA victor NA 1326) 7" 1967
4) *Elisabeth/Today* (RCA victor NA 1328) 7" ps 1967
5) *Curtains falling/We´re to young* (RCA victor NA 1336) 7" 1968
6) *I´m poisoned/1-2-6* (RCA victor NA 1339) 7" ps 1968
7) *Curtains falling* (RCA victor LSP 10156) Lp 1968
8) *Graveyard paradise* (edens kirkegård)/Vårens-1965 (a/s Nordlyd NLS 9101) 7" ps 1990 limited editions av 2500 nr ex. Noen var også signerte (trolige de 300 første)
9) Songbook (a/s Nordlyd) bok 1991 (sangtekster samt kort biografi og utvalgte avisutklipp)

Taboo:

1) *Vampire tango/You´re my friend* (RCA) 7" ps 1968
2) *Queen of spades/Fonebone street* (RCA) 7" ps 1968

I tillegg backet 1 oppsettet av 1-2-6 ASA på låten "Kvinne i sort" på hans singel *Kvinne i sort/Da var hun atter like blek* (RCA) 7" ps 1968

ukjent for de aller fleste. Nå har det seg sånn at Bodøpublikummet sjelden møter opp på noe som ikke har vært spilt dag ut og dag inn på Pe-Tre, vel nå bør de det..



Dette bandet kommer fra Piteå og spiller hastig popmusikk med stor kvalitet. Musikkbladet PULS skriver: "*Starmarket spiller pop med skateboard under beina og har fuzz i ryggsekken. Det er de små musikalske kryddereffektene og en passe stor dose med fantasi som hever Starmarket over det helt ordinære i vrimmelen av denne typen musikk*". Bandet er inspirert av den Amerikanske rocken og er det mest spennende som har skjedd svenskene på lenge. Faktisk helt siden ABBA. I denne forbindelse viser BRK film på storlerret. Denne starter før konserten, så møt opp tidlig.



ADA VADA har eksistert lenge. De har gitt ut to CDer, den siste het "Konga La Bonga" og har mottatt fine kritikker. Bandet vil ikke oppgi noen inspirasjonskilde, de mener at dem henter litt her og litt der. Dette blir hardt men melodiøst og til tider vakkert. At bandet er veldig samspilt og i tillegg har en meget dyktig vokalist (også, Idle

Forts. side 17



101 Rock Jubilerer

101 Rock fyller 10 år. I 1985 var programmets hensikt å presentere BRKs arrangementer, samt spille god musikk. Det er det fremdeles.

Dette arbeidet har i all tid blitt gjort av idealister fra byens musikkmiljø. Det er ikke til å legge sjul på at kvaliteten på sendingene har vært svært så varialbel, likeså lytterinteressen. 101 Rock skal utover høsten forsøke å nå ut til lytterne på en bedre måte. Gjennom god musikk, og temaer som er til glede for lyttere, lokale musikere, deres venner og konsertgjengere, vil vi fremdeles sende fra Radio 8000 sine lokaler. For deg som har hørt oss før vil du nå få høre en ny og annerledes sending. Hvis du lytter til oss for første gang, håper 101 Rock at det ikke blir den siste.

101 Rock

Tirsdager 2100-2200

Fredager 2100 - 2300

104,9 mhz og 107,3 mhz

Dubel darr

Et av mange band som har tilholdssted i Rockesmia på Rognan er bandet Dubel darr. Feedback har før skrevet om dette bandet og kan nå vise dem frem.

Erik Johansen



Dubel darr fra Rognan. Bandet kommer ut med selvfinansiert single før jul (Foto: Øivind Holthe).

Dubel darr har holdt på i et halvt år. Medlemmene er fra samme sted som Ada Vada, Idle House, Svartedauen og Rockesmia (se s.9).

Bandet spiller en form for rock/ tykk pop uten at det fungerer som noen begrensning. Fra en konsert på Fauske i mai -95, skrev Feedbacks utsendte at Dubel darr spilte en slags folkrock og nevnte Rush og Fairport Convention som likhetstrekk.

Besetning består av akkustiske gitarer, perkusjon, fiolin og en kvinnelig vokal. Grunnlaget er i allefall lagt for å skape noe som er orginalt og spennende.

Bandet går i studio om få uker, hvor de skal spille inn en single. Denne skal være ute en gang før jul og er selvfinansiert. I forbindelse med promotering vil D.D. satse på avholde noen konserter.

Dubel darr er:

Rakel Aurjord - fiolin, vokal

Erling R.Ramskjell - bass

Frank Huttupohl - perkusjon

Håvard Horn - akk.gitar

Peder K.Brenne - akk.gitar

•••••••••••••••

For flere oplysninger, ta kontakt med Bodø Rockeklubb.

House), gjør at konsertene er noe man bør få med seg. Bassisten i Ada Vada spiller også i Rognanbandet Dubel darr, et band som - hvis alt går etter planen - vi også får møte på Sinus nå i høst. Dette bandet har fått fin oppmerksomhet og jobber nå med sin første utgivelse. Dato på begge er uklar.

For eventuelt nye innbyggere eller studenter kan det legges til at Sinus befinner seg i Gustav Moe Gården (Storgt. 7) ved siden av torvet. Sinus har en kapasitet på 275 og åpner sine dører kl.2100 når det er konsert. Denne høsten vil BRK vise filmer som oppvarming til noen av konsertene. Dette blir antagelig et samarbeid med Bodø Filmklubb. Filmene starter kl. 2130 og det er da en fordel at også du er der når filmen starter. Da kan du kose deg med en øl eller en brus før konserten starter. Du er herved ønsket velkommen.

God konserthøst !!

Kinky Vibes

kommer til ditt hjemsted på følgende dager.

September
14 Porsgrunn
15 Larvik
16 Sandefjord
22 Trondheim
23 Tornes
27 Barbeint,Oslo
28 Lillehammer
29 Sogndal
30 Volda
Oktober
06 Blindern
07 Bø
11 Stavanger
12 Stord
13 Bergen
14 Stavanger
18 Trondheim
19 Narvik
20 Fauske
21 Bodø
22 Bodø(fri aldersgrense)
November
03 Kristiansand
10 Sandvika
17 Kongsvinger
24 Voss

Med forbehold om forandringer !

Flãsk Kvartetten

Det er ingen lett oppgave - å gjøre Bodøs elskere av god live-musikk, oppmerksom på at høstens virkelige godbit kommer fra Sverige. Vel Flæskekvartætten gjør nå en gang det. En oppfordring bør være unødvendig.

Erik Johansen

Det blir en travel helg, 20. oktober spiller Flãskkvartetten og dagen etter spiller Kinky Vibes. Men nå er du gjort oppmerksom på dette. Legg av litt lommepenger til denne helga, som blir den mest interessante på svært lenge.

Den svenske Flãskkvartetten har vært karakterisert som verdens mest dansbare fiolinbaserte band. Og som verdens største kvartett - bestående av åtte mann!

Ensemblet begynte riktignok som en kvartett midt på 80-tallet, da fire klassiske trenede strykere som var facinert av rock, kom sammen for å eksperimentere i grenselandet mellom rock og klassisk musikk.

Gruppen besto da av Õrjan Hõgberg på bratsj, Jonas Lindgren på fiolin og Mattias Helldén og Sebastian Õberg på cello. Etter hvert følte kvartetten behov for større klanglige muligheter og ensemblet ble derfor utvidet.

Først ved å inkludere perkusjonisten Johan Sõderberg og trommeslageren Morgan Ågren og deretter ved å inkludere "Sveriges Tom Waits", sangeren Freddie Wadling. I den senere tid har også slagverkeren Jean-Lois Huhta og de unge rapperne Tim Wolde og Jason alternert i bandet.



Selv om Flãskkvartetten i dag profilerer seg først og fremst som et "rockeband", spiller gruppen mye musikk som er i skjærings-punktet mot den seriøse samtids-musikken. Dette gjelder ikke minst bandets samarbeidspros-jekter med seriøse ensembler, noe som blant annet har resultert i en CD-produksjon sammen med Västerås Sinfonietta.

Nettopp Flãskkvartettens hemningsløse stilblanding er bandets viktigste kjennetegn. Den Svenske musikkkritikeren Stina Rosén karaktiserer musikken slik:

"*Det skjønne med Flãskkvartetten er egentlig at de alltid har vært så umulig å kategorisere. Her handler det om ett oppkok av alle medlemmernes ulike infuenser og alle har en like viktig rolle. Man blander klassisk med moderne kunstmusikk, jazz med punk, techno med hip-hop, ambient med afrikanskt og indiskt. Det burde ende med katastrofe, men bandet synes å ha en unik kjennskap til hvordan alt skal henge i sammen. Dette blir den mest fantastiske, fortryllende, spennende og upphetsande musik*".

Det som er mest oppsiktsvekkende ved Flãskkvartetten, er likevel instrumentbruken. Strykerklangen forsterkes og modifiseres ved hjelp av elektronikk og bandets strykere beviser at deres "klassiske" instrumenter slett ikke står tilbake for gitaren som rocke-instrument. I visse tilfeller klinger også strykergruppen til forveksling lik gitarer.

Vokalistenes stemmebruk er et kapittel for seg. Freddie Wadlings stemme er i besittelse av en kraft og intensitet som har gitt ham karakteristikken "Nordens beste vokalist". Kombinert med de unge rapperne Tim Wolde og Jason, får bandet et enorm uttrykksregister å spille på.

Konserten med Flãskkvartetten er å betrakte som en av de mest spennende i Sinus sin historie. Vil du oppleve en enorm konsert med et band som har høstet vanvittige karakterer for sine konserter, da må du sette av denne kvelden på Sinus. Denne gang velger man ikke, det er pliktig oppmøte.

Diskografi

1) What's your pleasure 1988

2) Goodbye Sweden 1990

3) Flãskkvartetten feat. Freddie Wadling och Västerås Sinfonietta 1992

4) Flow 1993

På

SINUS

Fredag 20. oktober

B

Husk å melde adresseforandring ! Retur: Bodø Rockeklubb, Pb. 227, 8001 Bodø